

VRŠOVICKÝ

6/2022

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Bratři a sestry, je veřejným tajemstvím, že jsem čtvrtý měsíc po operaci kolene, ale to se mnou občas nemluví, protože jsem co chvíli upoutána na pohovku v obýváku. A na té pohovce jsem i na tu operaci čekala, takže za tři čtvrtě roku mám „naleženo“ už mnoho hodin. Dost jsem toho načetla i zhlédla v televizi, a protože nemáme ani HBO, ani Netflix, jsem odkázána víceméně na Českou televizi.

A zrovna tento týden dávali v Cestách víry díl Tajemný Zderaz, kterým provázela tamní farářka sestra Blažková, a zaujala mě jedna její myšlenka. Cituji:

„Československá církev husitská vznikla opravdu jako moderní církev, která refletovala všechny myšlenkové názory tehdejší, které vznikly a vznikaly. My velmi často – jako duchovní – mluvíme na téma Farského liturgie: že potřebuje reformu, obnovu, nebo že potřebujeme novou liturgii. Já jsem bytostně přesvědčena, že kdyby dneska Karel Farský žil, už bude několik dalších liturgií, protože dneska už ani ten jazyk není zcela soudobý. Takže po této stránce jsem přesvědčena, že církev znovu potřebuje reformu. A potom vlastně i celý ten myšlenkový svět je zcela jiný, než byl v roce 1920. Takže ne vřadyky je církev – i naše – připravena dát takovou velmi relevantní odpověď na všechny otázky dneška. Byli bychom velmi pyšní, kdybychom mohli říct, že jsme moderní – nejsme moderní.“

Toto jsou její vlastní slova. Opravdu jsem je poctivě přepsala slovo od slova. Píšu

tyto řádky poslední neděli v měsíci, o které pravidelní návštěvníci našeho sboru vědí, že je sloužena tzv. Songová liturgie, která vznikla v 60. letech 20. století. Text je dílem farářky Pavly Zachařové, hudba je od faráře a hudebníka Luboše Svobody; bohoslužbu doprovází na klavír sestra Jelena Nosková. Je to opravdu úžasná a milá změna oproti klasické bohoslužbě s varhanami a písněmi ze 16. století – tímto konstatováním se však nikterak nechci dotknout našeho skvostného varhaníka Kamila Vavreka! Opravdu ne! Jen jsem tím chtěla navázat na myšlenku sestry Blažkové a podělit se o dnešní duchovní zážitek.

Na konec bych se s Vámi chtěla rozloučit textem právě ze Songové, a to písní Tak proč se bát. Patří mezi mé nejoblíbenější a často si ji zpívám i doma sama pro sebe. No posuďte sami:

*Pán Bůh je láska má, tak proč se bát,
až mě Bůh zavolá, já půjdu rád.
Utichne čerání na vodách mých,
já půjdu za láskou, já půjdu tich.
Má lásko zavolej, zavolej k domovu,
má lásko, vysvobod' mě z okovů.
Tvůj Syn je přítel můj, co bych se bál,
on zajal duši mou, život jí dal.
Utišil bouření na vodách mých,
tvou láskou zažehnal pěnu vln zlých.
Až budu u Tebe za světa tmou,
díky Ti, Pane, vzdám za tu lásku Tvou.*

P.S. A nezapomeňte: Bůh nás má rád! Tak proč se bát?

Iva Myslivcová

VĚŘÍM V DUCHA SVATÉHO

Věřím, že může odstranit moje předsudky.
Věřím, že může změnit moje návyky.
Věřím, že může přemoci moji lhostejnost.
Věřím, že mě může nadchnout k lásce.
Věřím, že mě může zbavit zlého.
Věřím, že mi může dát odvalu k dobrému.
Věřím, že může přemoci zármutek.
Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu.
Věřím, že mi může odejmout pocit méněcennosti.
Věřím, že mi může dát sílu v utrpení.
Věřím, že může dát na pomoc bratra.
Věřím, že může proniknout moji bytost.

Amen

NEDĚLE V ČERVNU

Vigilie Hodu Božího svatodušního

4. června 2022

Duch Páně naplňuje celý svět, Duch, který zkoumá i hlubiny Boží. Aleluja! (Moudrost 1,7; 1. Korintským 2,10)

První čtení: Genesis 9,1–16

Druhé čtení: Římanům 8,14–17.22–27

Evangelium: Jan 7,37–39

Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“ (Exodus 3,14)

První čtení: Přísloví 8,1–3.22–31

Druhé čtení: Římanům 1,1–6

Evangelium: Jan 16,12–15

Hod Boží svatodušní – Vylití Ducha svatého

5. neděle června 2022

Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě. Aleluja! (Jan 4,24)

První čtení: Skutky 2,1–11

Druhé čtení: Římanům 8,14–17

Evangelium: Jan 14,8–17

II. neděle po svatém Duchu

19. června 2022

Hospodine, obrať ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížej. Pohleď na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy. (Žalm 25,16.18)

První čtení: 1. Královská 8,22–23.27–30.41–43

Druhé čtení: Galatským 1,1–12

Evangelium: Lukáš 7,1–10

Pondělí svatodušní 6. června 2022

Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Aleluja! (Římanům 5,5)

První čtení: Skutky 10,34a.42–48

Druhé čtení: 1. Korintským 12,3b–7.12–13

Evangelium: Jan 20,19–23

III. neděle po svatém Duchu

26. června 2022

Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřáls mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. (Žalm 30,2)

První čtení: 1. Královská 17,17–24

Druhé čtení: Galatským 1,11–24

Evangelium: Lukáš 7,11–17

I. neděle po svatém Duchu – Nejsvětější Trojice 12. června 2022

Sk 16, 16-34

Zj 22, 12-14.16-17, 20-21

ev. Jn 17, 20-26

ZÁZRKY ZA ZRAKEM

Úvodní biblické texty povelikonočních nedělí ze Skutků apoštolských nás vracejí do doby prvního křesťanského století, do času, kdy vznikala a postupně se rozvíjela církev jako společenství těch, kteří uvěřili, že Ježíš, kterého dříve znali „podle těla“, je Vzkříšený Kristus. Nelze si nevšimnout, že autor v textu opakovaně popisuje věci, o kterých můžeme říci, že jsou zázračné povahy. Připomeňme si ty, které v uplynulých nedělích ze Skutků apoštolských zazněly: apoštolové zázračně uzdravují chromého muže, Saulovi se zjevuje Vzkříšený Ježíš na cestě do Damašku, apoštol Petr vrací do života zemřelou Tabitu, ten samý apoštol má vidění plachty s kulticky nečistými zvířaty, Pavlovi se ve vidění zjevuje Makedonec, který ho vyzývá k cestě do Evropy, a konečně velkolepá scéna zemětřesení, při kterém se otevírají dveře věžeňských cel a Pavlovi a Silasovi padají pouta. Co to bylo za zvláštní dobu, možná si někdo pomyslí, tak obtěžkanou zázraky? To všechno se dělo v časovém rozpětí několika týdnů a snad i let? A co potom, kdy to ustalo, nebo to neustalo? Může se to opakovat i dneska? Jestliže se jedná o obrazy z církevních dějin, proč nejsou současné dějiny církví plné srovnatelných událostí? Kdyby se někdo rozhodl převést Skutky apoštolské slovo od slova do filmové řeči, musel by si připravit náležitý rozpočet, ve kterém by nešlo ušetřit na speciálních efektech a trikových scénách, tak, aby výsledná podoba byla pro diváka vizuálně

uvěřitelná. Ale i když by to snad někdo zfilmoval sebelíp, uvěří divák, že se jedná o pravdivý obraz církve prvního století? Obávám se, že pro víru by takový film měl stejnou cenu, jako nejnovější filmové zpracování příběhu pavoučího muže – Spidermana, tedy nulovou. Ze Spidermana odcházíte dle svého naturelu, buď pobaveni, anebo otráveni, možná zaujati právě diskutovanými filmovými efekty, ale nejspíš nebudete věřit v muže, který vinou vědeckého experimentu zmutoval v pavoukočlověka. Víím, že srovnávám nesrovnatelné, spojuji nespojitelné – starověký text, který odráží helénskému myšlení s jeho zaujetím pro židovskou kulturu a reálie, a filmovou řeč 21. století, to jsou opravdu dva zcela odlišné světy. Ale mezi těmito světy se běžně současný křesťan pohybuje. V neděli dopoledne v kostele vyslechne pasáž ze Skutků apoštolských, a ten samý den večer jde do kina, kde pomocí stejných smyslových vjemů konzumuje příběh Spidermana, či nějaké jiné postavy na filmovém plátně. Věříš na zázraky? Věříš, že se to skutečně tak stalo, jak píše Bible? To jsou otázky, před kterými nemá cenu kličkovat, protože když si je nepoložíme sami sobě, položí nám je druzí lidé. Mně takto naposledy Kamila při posezení v sakristii v uvažování nad evangeliem o Mariině početí Ježíše z Ducha svatého. Na takto přímo položenou otázku: zda věřím na zázraky, odpovídám: na zázraky nevěřím, ale věřím v zázračného Boha –

věřím v Boha zázraků, věřím v Boha, který je i za mým zrakem, v Boha, který sám je zázrakem. Respektive: víru v zázraky jako popření kauzality našeho světa považuji za dětinskou ve srovnání s dospělou vírou v milujícího Boha, který může všechno, tedy může učinit zázrak, který zůstane za zrakem, anebo i zjevný, ale jenom ve víře se otevíráme jistotě, že Bůh je svrchovaný Pán za každým skutkem, za každou kauzalitou. Anebo ještě jinak: nevěřím v zázraky, věřím v Pána Boha, a zázrakem žiju. Zázrak pro mě není, když se nebesa otevrou a Duch svatý z nich sestoupí jako holubice. To je obraz na oltáři. Pro mě je zázračné samotné nebe a země pod ním, a naopak je mi zázrakem, že se nebe dosud neotevřelo, aby nás sežehlo, a že se neotevřela země, aby nás pohltila – to jsou právě zázraky: „krásná je modrá obloha, je zázrak pod ní žít.“ Život samotný jako vrcholná forma zázraku Božího stvoření. To, že se můžu nadechnout, pohnout, že vnímám, pohybuju se, že mě momentálně nic nebolí, anebo že mám sílu bolest unést. To, že jsem se narodil a sám se mohu – tedy ne sám, ale s protějškem ke svému pohlaví se mohu podílet na zázraku zrození druhého člověka – to všechno jsou pro mě zázraky, jejichž hloubku a skutečnost nedoceňujeme, bereme je jako samozřejmost, přičemž vůbec samozřejmé nejsou. A zůstanu-li u genetické biologie, jejíž základy položil upřímně věřící augustiniánský mnich z Brna Mendel, každý jsme důsledkem spojení zvítězivší spermie svého otce s jedním jediným vajíčkem naší matky, vítězové jsme tedy ještě před tím, nežli se narodíme. Tento vítězný závod o život je mi větším zázrakem, než pomyšlení, že Duch svatý čaruje s genomem Josefa a

bez jeho přičinění jej vkládá in utero Marii, aby ji učinil Bohorodičkou. Proč by měl následně Mariino panenství zachovávat i při porodu a po něm, to už je pro mě učiněnou záhadou. Mám-li v podobném duchu podrobit analýze text Skutků apoštolských, potom si skutečně upřímně myslím, že v míře zázračnosti je doba 1. a 21. století naprosto stejná. Tehdejší i naše současná doba je plná zázraků, je těhotná, obtěžkána zázraky, protože Bůh je stejný včera i dnes, nemění se v čase, nemění se okolnostmi, není ho víc jindy a jinde, není méně důležitějších časů a okolností. To, co zažíval Pavel, Petr, Jan, jsou stejné události, stejná rozhodování, stejná dilemata, jakými procházíme dnes my, věřím tedy, že i stejná míra zázraků, které ale většina těch, kteří jsou jich účastny, míjejí bez povšimnutí. Vírou bychom se měli stávat vnímavějšími k tomu, co a jak Bůh koná v našich životech, jak pracuje na naší proměně, jak nás dokáže pohnout směrem k druhému člověku, k úkolům, pro které nás postavil do tohoto světa a k jejichž splnění nás vybavil dobrými nástroji – dary své milosti. Že se Pavel a Silas dostali zázračně z vězení, čteme v Bibli? Ok, a teď najděme svůj zázrak v tom, jak nás Bůh chce osvobodit z toho, v čem vězíme my. Když to šlo za Pavla, jde to i dnes.

Dej mi, Pane, moudrost, lásku, sílu, dej mi Pane naději a pokoru. Takovou víru, která pohne skálou, takovou víru, která po vodě jde, takovou víru, pevnou a stálou, dej mi, Pane, víru v jméno tvé.

Amen

Kázání 29. 5. 2022 o VI. neděli po velikonočních v Husově sboru ve Vršovcích

PROGRAM NA ČERVEN

3.6.	10 hod.	pátek	Bohoslužba pro seniory	Vršovický Zámeček
5.6.	10 hod.	neděle	Hod Boží svatodušní	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
8.6.	18 hod.	středa	Starosti starostky Renaty - beseda s Renatou Chmelovou	foyer Divadla MANA
9.6.	18 hod.	čtvrtek	O zdraví a zdravé demokracii - beseda s Janem Pirkem	foyer Divadla MANA
10.6.	17-23.30	pátek	Noc kostelů	Husův sbor
12.6.	10 hod.	neděle	Bohoslužba	slouží D. Frýdl
19.6.	10 hod.	neděle	Bohoslužba	slouží D. Frýdl
24.6.	16 hod.	pátek	Schůze rady starších	sákrstie
26.6.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
 271724317 (Farní kancelář)
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA, zapsaný spolek
 asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Rok 1925

Dne 11. ledna konalo se v bohoslužebné místnosti mimořádné shromáždění náboženské obce, které schválilo kupní smlouvu na koupi pozemku pro stavbu sboru a schválilo zároveň vydati za tím účelem dlužní úpisy, na něž mohou příslušníci upsati buď bezúročně, nebo na 3% úroků zápůjčky. Tato zápůjčka je pro prvních pět let nevypověditelná. Mezi prvními upisovateli byli dva: br. Kubla 1000 Kč, sestra Kratochvílová 1200 Kč, sestra Fuchsová a Knoblochová po 1000 Kč a jiný všichni bezúročně. Ústřední rada poskytla k 1. splátce ještě dalších 35.000 Kč.

Krátce na to, 26. února konalo se nové shromáždění náboženské obce v sále restaurace „Slavia“. Na pořadu byla rezignace předsedy Kubíčka, zprávy činovníků a doplňovací volby do rady starších. Zvoleni: předsedou Kubla, první místopředseddou Bártl, 2. místopředsedou Bařka, jednatelem Žák, pokladníkem Jirsák, účetním Stejskal, zapisovatel jáhen Kráčmar, matrikářem Jenč, hospodářem Šoltys, předsedou propagačního odboru Stronček, kostelním referentem Kratochvíl, předsedou kulturně-vzdělávacího odboru Žák, členem Slámová. (Poznámka: v zápise chybí opět bližší údaje o zvolených). Na tomto shromáždění byl přítomen jako host starosta Vršovic doktor Herold, jenž ke konci schůze promluvil o poslání československé církve v duchu T. G. Masaryka.

Duchovní správce bratr Stalmach nepůsobil ve Vršovicích dlouho. Vzdal se svého úřadu již koncem března a náboženská obec byla postavena před novou volbu faráře. Rada starších ještě před rezignací bratra Stalmacha jednala s vršovickým římskokatolickým farářem Václavem Pejškem, který byl ochoten po výstupu z církve ujmouti s duchovní správou náboženské obce. Jednání mělo úspěch, farář Pešek vystoupil z církve a dne 12. dubna 1925 o Božím hodě velikonočním byl bratrem biskupem doktorem Farským ve dvoraně biografu „Vzlet“ slavnostně instalován za velkého nadšení přčetného shromáždění. Václav Pešek se narodil roku 1867 a na kněze byl vysvěcen roku 1892, téměř šedesátiletý nemohl a snad

ani se nesnažil, vžítí se a proniknouti v učení a ducha nové, pokrokové církve národní a vrátil se kajícně do lůna staré církve, jež mu také skýtala záruku lepší a jistější existence. Jako farář působil v naší obci od 12. dubna 1925 do 20. května 1928. Poslední léta svého života byl římskokatolickým duchovním správcem Masarykových domovů v Krči. Zemřel roku 1943.

V srpnu zřízen byl při radě starších samostatný dramatický odbor „Vlast“, a jeho prvním místopředsedou byl bratr Stronček, jednatelem Vojtěch Hrdina. 7. srpna pořádán byl v Heroldových sadech tábor lidu, na němž promluvili o současných náboženských poměrech v republice farář Janeš, metodistický farář Dobeš a katecheta Bártl.

Vybírání církevní daně a příspěvku na stavbu sboru bylo upraveno a svěřeno několika bratrům a sestrám. K žádosti bratra faráře přihlásil se ku konání pomocné služby při bohoslužbách a úkonech bratr Josef Valenta, policejní strážník na odpočinku, který za nepatrnou odměnu (dříve zdarma) ochotně a svědomitě zastává funkci kostelníka.

20. září konaly se bohoslužby přifařené obci Dolní Měcholupy, kde byla současně ustavena místní rada starších.

V Pamětní knize je zaznamenáno: „Zhotoveny byly (patrně roku 1925) plány Husova sboru, avšak bratru patriarchovi se nelíbily – přál si pro Vršovice něco monumentálního – a tak schválení nedošly. Není jisto, zdali jsou myšleny plány, jež vypracoval stavitel pan šašek pro sbor (na způsobu obytného domu s bohoslužebnou síní) v ulici Štítného, nebo zdali jde o projekt, který vypracoval bratr katechety Bártla inženýr Ladislav Bártl.

Od 16. listopadu byla přestěhována farní kancelář do místnosti v Palackého ulici číslo 450 restaurace „U Štrupů“, kterou hostinský bratr Štrup nabídl zdarma pro úřadování i schůze. Úřadovalo se od 9:00 do 11:30.

Ustavil se ženský pěvecký kroužek a konána slavnost vánočního stromku. Stavební fond dosáhl výše 10.830 Kč plus 80.000 Kč subvence Ústřední rady. Křtů bylo 86, oddavek 45, zemřelých zde 26, počet školních dětí našeho vyznání 670.

pokračování příště

VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA

Řím se řadí mezi destinace, o kterých mohu spolu s klasikem prohlásit: „Tam jsem také nebyl.“ Výstava působivých fotografií Davida Landgrafa mi tak na jedné straně prostředkuje možnost obrazovými vjemy nasát něco z atmosféry Věčného města, zároveň mě však jako hostitele staví před povinnost v několika slovech výstavu uvést, přičemž je očekáváno, že to budou slova pokud možno stručná, aby se posluchač nenudil, vtípná, aby se zasmál, ale také zasvěcená, aby byl poučen. Přátelé, to jsou kritéria, takřka nesplnitelná. Sám autor fotografií mi sice radil, abych vám řekl: „Já jsem David, on je David, pojďme se podívat na obrázky, pozvedněme číše na zdar akci“, ale takto já nepracuji. Extrémní stručnost není mou doménou, mým standardním mluveným projevem v chrámovém prostoru jsou kázání, a jejich posluchači vědí, že od úvodního pozdravení

po závěrečné amen to trvá čistého času mezi deseti až patnácti minutami, když si dám záležet a chci být stručný. Proložit mluvený projev vtipem mně ukládá moje věrná posluchačka Iva Myslivcová, která otevřeně říká: „Když se při tvém kázání ani jednou nezašměji, tak to neplatí.“ Předpokládám, že to samé očekává i při vernisážích, navíc, nyní to mám uloženo, ne z jednoho, ale dokonce ze dvou míst, protože moje žena mi kladla na srdce: „Prosím tě, hlavně, ať to je vtipný, ať se zasmějou...“ Tak na vás apeluji, přátelé, pro klid v mé rodině, a možná i v rodině Landgrafových, smějte se. Nestyďte se zasmát a neberte ohledy na to, že jste v kostele. Přemýšlím, kde se ten požadavek humoru vzal na vernisáži výstavy fotografií z Říma, možná, kdyby David fotil klauniádu by to bylo víc na místě, předpokládám však, že nejspíš proto, že manželkou fotografa je populární vršovická zubařka, a troufám si odhadnout, že řada z nás přítomných jsme jejími klienty současnými či budoucími, a když se budeme smát, tak vlastně děláme reklamu její skvělé práci, a kdo k Andree do ordinace ještě nechodí, tak možná právě úsměv a při něm zjevné zubní nedostatky paní doktorce pomohou, aby vás k sobě do ordinace pozvala. Tolik tedy na téma humoru, a teď to nejtěžší pro mě: zkuste zasvěceně pohovořit o městě, ve kterém jste v životě nebyli. Mohl bych samozřejmě brakovat wikipedii, sjíždět moudra druhých, ale ani to nedělám. Jako farář navyklý pracovat s Bibli mám výhodu a letitou zkušenost, že prakticky jakékoliv téma, před které jsem postaven, dokážu reflektovat na základě této jedinečné Knihy knih. Když si mě pozvete jako řečníka na přednášku o ortodoncii, zpracuji téma rovnost zubů v biblickém pohledu, podobně jsem postupoval při včerejším setkání s kardiologem Janem Pirkem – pasáží o srdci člověka je v Bibli nespočet. A překvapivě, i Řím je pro Bibli tématem poměrně častým. Ježíšův příběh je dějinně i místopisně spojen s Římskou říší – impérium Romanum, celý jeden apoštolský list je v Bibli adresován Římanům, dokonce se tento stal manifestem světové reformace. Moji pozornost pro tuto chvíli upoutal verš z knihy Skutků apoštolských: „Odtud jsme šli do Říma. Tamější bratři dostali o nás zprávu a přišli nám naproti až ke Třem hospodám, někteří pak až k Appiovu tržišti. Když je Pavel spatřil, vzdal díky Bohu a nabyl odvahy.“ Jedná se o vcelku stručný místopisný údaj popisující dvě destinace na cestě do Říma. Možná někde zde je původ úsloví o tom, že všechny cesty vedou do Říma. Via Appia – nejstarší a nejznámější z cest - cesta Appiova, byla pojmenována po stejném muži – Appiu Claudiovi, jako řečené Appiovo tržiště, na kterém se Pavel setkává s křesťany, kteří mu z Říma přicházejí v ústrety. Podíváme-li se do mapy, zjistíme, že Appiovo tržiště je od Říma vzdáleno 74 kilometrů, zmíněné Tři hospody jsou na kilometru 60. Z toho plyne, že v dálkovém pochodu v ústrety apoštolu Pavlovi skalní urazili 74 kilometrů (přibližně stejná vzdálenost, jako když do Prčice vyrazíte z Jižního Města), slabší povahy se zastavily na kilometru 60 – jak jinak – v hospodě Tres Tabernae – Třech hospodách. Kdyby ta hospoda na 60. kilometru byla jedna, snad by ještě člověk odolal pokušení, ale čelit Třem hospodám naráz a nezůstat ani v jedné z nich, to vyžadovalo velikou míru sebezapření, kterého byli schopni jenom svatí. V jakém stavu apoštol shledal bratry, kteří na něho

VERNISÁŽ

počkali ve Třech hospodách, Bible nespécifikuje. Via Appia, stejně jako všechny cesty v Římské říši byly vymezovány takzvanými milníky, kamennými ukazateli, které ve vzdálenosti jedné římské míle od sebe rozměřovaly cestu. Tyto milníky lemovaly cestu Pavlovi i všem ostatním, kteří po ní procházeli. Lemují cestu i nám. Ježíš v Horském kázání hovoří o službě na druhou míli. První míle byla podle římského práva uložena neřímanům ke službě – sloužit v délce jedné míle tomu, kdo tě k této službě vyzve. Dokud jdeme první míli, jdeme v intencích zákona, děláme to, co se má, co je nám uloženo: Říman velí, neříman poslouchá. Na druhé míli už zákon neplatí, služba skončila. Neříman se raduje, že složí břemeno, Říman lituje, že dál musí nést bagáž sám. Ježíš tyto počty ruší: „Když tě někdo vyzve ke službě na druhou míli, jdi s ním dvě.“ Až na druhé míli se z otroka stává svobodný – to co dělá, dělá jenom ze svého rozhodnutí, protože chce, a ten, který byl dříve zvyklý rozkazovat, se najednou ptá: proč to dělá, když nemusí?

Všechny cesty vedou do Říma, na všech cestách jsou hospody a na všech cestách jsou milníky, které rozměřují náš život jako cestu ke svobodě, ke službě na druhou míli, kde teprve začínáme dělat nikoliv to, co nám ukládá zákon, konvence, tržní či jiné vztahy, ale to, co chceme, pro co jsme se svobodně rozhodli a pro co žijeme. Díky za toto ujištění, Andreo a Davide Landgrafovi. Kdyby nic jiného, tak stav chrupu mých dětí a mé manželky je mi důkazem, že víte, o čem mluvím. Tímto prohlašuji výstavu David Landgrafa za zahájenou. Pojdme se napít!

*Promluva Davida Frýdla na vernisáži výstavy fotografií Řím Davida Landgrafa,
Noc kostelů 10. 6. 2022, Husův sbor Vršovice*

NĚCISTÉ A SPOL

Pan profesor Halík s noblesou sobě vlastní, kterou už dlouhou dobu obdivuji, ve své knize lehce ironizuje ty, pro které vynalezl termín NĚCISTÉ. To jsou ti, co ač bezvěrci přesto cítí, že Něco nad námi přece jenom je. Pro mě, jednoduchého komedianta, jsou lehce přijatelní. Mají alespoň něco jako pocit Boha, kterého sice nechápou (jak by taky mohli), v něhož nevěří (to je jejich věc), ale jeho stopu přece jen vnímají. Už v tom je krůpěj víry. A obklopeni militantními ateisty, mám zato, že něcisté jsou s věřícími přece jen tak trochu na jedné lodi. Rozdíl mezi materialisty a kreativisty by se dal shrnout do dvou slůvek. Je to konflikt mezi SAMO a COSI. A tak si říkám, že dále zkusím mluvit o samistech a cosistech. Zatímco samisté trvají na tom, že evoluce je sama sobě stvořitelkou, nám cosistům připadá pravděpodobnější připustit, že je tu ještě ono Cosi, co samistům dopřeje jejich myšlení, když jinak ne-dají. Cosista si bude věřit tomu svému Cosi a teď už jde jen o to, kam v těchto oblastech dosáhne. Případně kam by i dosáhl, kdyby o to usiloval.

To, že se člověk do té či oné skupiny zařadí, ne-musí být na základě vědomého rozhodnutí. Jistě víte, že transmutace dítěte v dospělého člověka se koná jednak plíživě, ale i v nejrůznějších prostředích, které si ho zvolna formuje. Z batolete se zvolna stává někdy ateista, jindy třeba muslim, podle toho, jestli se batolí v Náměšti nad Ohří nebo v Mosulu. A taky zda tatínek a maminka jsou bez vyznání nebo mohamedáni. A má-li batole, které se dobatolilo až k pubertě, povahu vzpurnou a je rozhodnuto zapudit víru svých předků, protože je přesvědčeno, že ví o něčem lepším, může se obrátit o 180 stupňů a z křesťana je náhle muslim a odchází k IS řezat lidem hlavy. Neříkejte mi, že takové případy se nikdy nestaly. Občas - či často - se přihodí, že takové bývalé batole se změny v plnoletého a svéprávného člověka, ze kterého život udělal neznaboha, který si nenechá do svých názorů mluvit. Věří v ně tak upřímně a oddaně jako muslim Koránu. Ale protože není stoprocentně ortodoxní, jen asi na 99 a půl, připouští, že Cosi muselo náš vesmír způsobit. A kdoví, zda tomu Něčemu nevděčí vesmír i za to, že už hezkých pár let funguje. Tak uvažuje typický cosista. Na rozdíl od něho je tu samista, kterému zachut-nal materialistický světový názor se svými hmatatelnými důkazy, jakými se kreativisté chlubit nemůžou, a on se stane materialistou. Dejme tomu dialektickým. A může tomu nahrát skutečnost, že v určitém rozhodujícím okamžiku, kdy člověk hledá kam se zařadit, nachází třeba knihu, která ho zaujme a přesvědčí, že představa o tom, že na počátku všeho byla Myšlenka, je mylná. A teď, proč jsem se tu tak rozpovídal, aniž by mě kdo okřikl (a pokud ano, pak jsem to možná přeslechl). Mám totiž za to, že vyčítat cosistovi, že je cosista, nebo samistovi, že je samista, není tak docela spravedlivé. Často je život vrhl na nějakou cestu bez jejich vůle, a vidím v tom svým způsobem i jistou poctivost, že té své cestě zůstávají věrni. A že dejme tomu takový cosista připouští, že nad námi je možná ono Cosi ...

Neznám nikoho, kdo se hrdě a poctivě ubírá svou cestou, ať vybranou nebo zděděnou, že by krácel s přesvědčením, že jeho cesta je falešná.

Jiří Suchý

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Miloš Měřinský(1967)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 27. 5. 2022

Jednání RS bylo zahájeno společnými modlitbami členů RS a písněmi písněmi písněmi 171 a 120.

Aktuální stav hotovosti ke dni 27. 5. 2022: Banka: KB 262 110,93 Kč, MMB 3 773 454,06 Kč Pokladna: 12 743 Kč

Br. farář informoval RS o postupu prací rekonstrukce fasád Husova sboru. Kontrolní dny probíhají každý týden ve středu za účasti investora, projektanta a stavitele a stavebního dozoru, jsou z nich pořizovány zápisy, které jsou součástí stavební dokumentace.

RS projednala navýšení ceny rekonstrukce fasád Husova sboru o klempířské konstrukce - výměna parapetů v ceně 240 605,91 bez DPH a doplnění atikové okapové lišty v ceně 70 028,10 bez DPH.

RS se seznámila s návrhem řešení uchycení praporů na průčelí severní fasády a věc doporučila k realizaci v budoucnu.

RS se seznámila s jednotlivými položkami stavebního rozpočtu, které byly vyřazeny z realizace z důvodu úspor a ukládá stavebnímu dozoru, aby vyčíslil výslednou cenu.

RS schválila ubytování A. L. z Ukrajiny v podkroví Husova sboru v měsících červenec - srpen 2022.

RS souhlasí s podáním žádosti o částečnou kompenzaci nákladů spojenou s ubytování uprchlíků z Ukrajiny pomocí krajských koordinačních centrech. Žádost zpracují br. farář D. Frýdl a s. H. Zezulková.

Nadále trvá možnost elektronického vedení a zaúčtování účetních dokladů a evidence a možnost zavedení ekonomického softwaru. Záležitost bude dále projednána s paní účetní, která připraví účetní osnovu a jednotlivé postupy.

Předvolební diskuze s Renatou Chmelovou 8. 6. 2022 v 18 hodin v divadle MANA

Předvolební diskuze s Janem Pirkem 9. 6. 2022 v 18 hodin v divadle MANA

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.